

„Aa nej! Jeg skal vel bedrages til det sidste!“

Øjenlaagene sank i, og hun vendte sig atter bort. Jytte vilde gerne trøste hende, men vidste ikke, hvad hun skulde sige. Og nu slog Uret inde i Dagligstuen og mindede hende om Karsten. Hun fik Uro paa sig. Klokken var fem. Dersom hun skulde gøre sig Haab om at træffe ham, inden han gik til Stationen, kunde hun ikke blive her længer. Hun overvejede, om hun skulde ringe ham op herfra. Men paa den Maade fik hun kun at vide, om han var i Atelieret, ikke om han havde Besøg.

Da Sygeplejersken kom tilbage, bestemte hun sig til at gaa. Asmus havde jo ogsaa advaret hende mod at trætte Moderen.

Fru Bertha saae op og spurgte forundret:

„Skal du allerede hjem?“

„Nej, — men nu skal du have Ro, lille Mor! Jeg tager hen til Karsten og kommer saa igen om et Par Timer.“

Hun traf sin Mand ivrig beskæftiget foran sit mægtige Lærred og blev modtaget med en Frimodighed, der gjorde hende skamfuld. Og idet hun nu fortalte om sin Mor og om de ængstende Tanker, hun gjorde sig om Karakteren af hendes Sygdom, kom Afslappelsen efter det sidste Døgns Sindsbevægelser over hende som en Afmagt. Hun faldt i en nervøs Graad og maatte lægge sig paa hans Løjbænk. Karsten blev forskrækket. Han kom med Kølnervand for at bade hendes Tindinger, og hans forfjamskede Omhu rørte hende, saa hun i Tankerne gjorde ham inderlig Afbigt for sin Mistro.

Det varede nu ikke mange Dage, før Jytte paa Forandringerne i Moderens Ansigt kunde se, at det bar mod Døden. Da hun spurgte Fætteren, bekræftede han det ogsaa, idet han forklarede, at en Operation ikke kunde forsøges paa Grund af Svulstens Sæde. Til Gengæld trøstede han hende med, at Moderen næppe vilde komme til at lide længe.

Det slog dog ikke til. Langsomt, i Løbet af mange Uger, opløstes Fru Bertha, og Døden sparede hende ikke for sine Tommeskruer.

Jytte opholdt sig i al denne Tid mest i Byen, og det kunde ikke undgaaes, at hun og Pastor Gaardbo af og til mødtes i Mo-